

Cor de Cambra del Palau & La Caravaggia

Xavier Puig, direcció musical

Anna Romani, direcció escènica

Solistes: Anaïs Oliveras (soprano), Toni Gubau (contratenor), Daniel Forqué i Carles Prat (tenors), Germán de la Riva i David Pastor (baixos)

El **Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana** és un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Del setembre del 2011 al juny del 2016 Josep Vila i Casañas va ser-ne el director titular. Des del setembre del 2016 Simon Halsey assumeix el càrrec de director artístic i des del 2018 Xavier Puig el de director principal. Als seus components se'ls exigeix un alt nivell vocal i artístic, que aporten al grup un potencial que el converteix en un cor de gran qualitat.

L'essència de **La Caravaggia** (dirigida pel bagenc Lluís Coll) és la curiositat, la passió per la música antiga i la voluntat de compartir-la. Els músics de La Caravaggia investiguen, descobreixen, treballen i gaudeixen de la música i, tot seguit, intenten dissenyar el marc ideal per mostrar-la i obtenir la seva pròpia obra artística en comunió amb el públic: el concert. El rigor en l'execució, la imaginació en la interpretació, instrumentacions i creació de noves veus i el treball sobre el discurs musical, l'espai i el temps, pretenen fer dels seus concerts petites obres d'art que perdurin en la memòria dels assistents, entesos o neòfits.

Xavier Puig nasqué el 1973 a Cervera, on començà els estudis musicals amb el piano i el violí, i els amplia en composició al Conservatori Professional de Badalona amb M. A. Hurtado, M. Roger, B. Casablanques i J. Soler. Paral·lelament s'inicià en la direcció coral amb J. Prats, J. Duijck, L. Heltay, J. Casas i P. Cao i posteriorment amplia la formació orquestral amb el mestre S. Mas a Barcelona i amb L. Hager a la Universitat de Viena. Ha estat director assistent de la Joven Orquesta Nacional de España i de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Convidat per nombroses orquestres del país, actualment és el director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra de Girona, el Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida i director principal del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana.

Organitzat per:
Associació Espurnes Barroques i Territori Barroc

Amb el patrocini de:
Catalana de Perforacions S.A.,
mengem Bages, Celler Abadal

Amb la col·laboració de:
Ajuntament de Manresa, Manresa 2022,
Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa,
Bisbat de Solsona i Bisbat de Vic,
Escola Joviat, DO Pla de Bages

ESPURNESBARROQUES.CAT

**9 JUNY 2019
20H**

EN CONCERT

**Ensalades i madrigals
del Renaixement català**

BASÍLICA DE LA
SEU DE MANRESA

**ESPURNES
BARROQUES**

MÚSICA I
EXPERIÈNCIES
AL TERRITORI
BARROC

**Cor de Cambra
del Palau de la
Música Catalana
& La Caravaggia**

Diputació de Lleida

Programa

Pere Alberch Vila (1517 - 1582)

El bon jorn (ensalada)

Joan Brudieu (1520 - 1591)

Ma voluntat ab la rahó s'envolpa (madrigal XV, Ausiàs March)

Lluís de Milà (c.1500 - ? c. 1560)

Pavana i Gallarda (instrumental)

Mateu Fletxa el Vell (1481 - 1553)

La viuda (ensalada)

Mateu Fletxa el Jove (1530 - 1604)

O qual corona d'odorati fiori (madrigal)

Mateu Fletxa el Vell

Gloria... pues nació (instrumental)

Mateu Fletxa el Vell

La justa (ensalada)

Duració aproximada: 60'

Notes al programa

La música que escoltarem aquest vespre fou escrita aproximadament quan Ignasi de Loiola arribava a Manresa. ¿Quin millor lloc per gaudir-ne, doncs, que a la Basílica de la Seu, tan a prop de la cova on el sant es refugià des del març de 1522 al febrer de 1523?

Per cloure la segona edició del Festival Espurnes Barroques, retrocedim estèticament fins al període immediatament anterior, el del Renaixement, i ho fem escoltant aquesta música en un temple de factura gòtica, començat a construir el 1322 per Berenguer de Montagut (que fou mestre d'obres de Santa Maria del Mar) però que no veié tancat el mur de ponent fins el 1488, quan Mateu Fletxa el Vell era un nen que corria per Prades. La basílica de la Seu és el marc imponent que Ignasi veié en arribar a Manresa: un edifici alhora superb i auster, que qui sap si influiria en la definició de l'espiritualitat d'un sant amb el qual podríem dir que, conceptualment, s'inaugura el món del Barroc. Musicalment, el Barroc encara trigaria a arribar, si prenem com a referència la data de 1607, quan Claudio Monteverdi estrenaria el seu *Orfeo*, una *favola in musica*. Amb la submissió de la música al text (ja intuït en els anomenats «madrigalismes», que servien per reblar musicalment les paraules), Monteverdi apostava per un estil de claredat vocal monòdica que reaccionava contra l'estètica predominant dels segles anteriors, en un procés de depuració musical de l'intricada polifonia de la Baixa Edat Mitjana i del Renaixement. A casa nostra, la mostra més representativa d'aquest estil la trobem en els noms del programa d'avui, que foren coetanis de compositors com Orlando di Lasso, William Byrd, Giovanni Pierluigi da Palestrina o Tomás Luis de Victoria.

Tal com explica Xavier Puig, «el concert d'avui és una mostra del Renaixement català, que repassa obres dels principals compositors del s. XVI a Catalunya i dels diferents gèneres del moment. Des de la música instrumental per a la dansa de Lluís de Milà a la cort valenciana de Ferran d'Aragó, fins als madrigals italians de Mateu Fletxa el Jove, emmirallats en la tradició madrigalesca italiana, passant pels corresponents en llengua catalana on Joan Brudieu s'inspiraria en Ausiàs March. Però, sobretot, el dediquem a un gènere genuïnament ibèric com l'ensalada que portà el Vell Mateu Fletxa a la màxima expressió. Un gènere polifònic fet de la barreja de música popular i cant sacre, d'estils i llengües diferents (castellà, llatí i català), d'ironia i de dramatismes... El seu contingut teatral ens porta a presentar-los amb una certa escenificació coreogràfica que ajudarà a la seva funció moralitzant d'explicar la lluita entre el bé i el mal, els valors mundans i divins o fins i tot la biografia del mateix compositor, que acabaria els seus dies com a monjo de Poblet, ben a prop de la seva Prades natal. També comptarem amb l'aplicació al gènere del vigatà Pere Alberch Vila, famós organista de la Catedral de Barcelona».

Per acabar, a l'atri, un dolç del peregrí i una copa d'Abadal serviran per cloure aquesta segona edició, que coincideix amb la segona del ViBa. Amb la unió de patrimoni, música i gastronomia que proposa Espurnes Barroques, no hi pot haver millor final. ¿Què millor que posar-se el Bages als llavis veient el paisatge que recorré Ignasi quan els músics que hem escoltat feien un cupatge d'ensalades amb les melodies que els venien al cap?

Josep Barcons Palau